

*„Faltam ezt a könyvet. Imádtam ezt a könyvet.
Végigsírtam ezt a könyvet. Pedig soha nem szoktam.”*

– Heidi Dischler, Book Review –

a thousand boy

Kisses

ezer csók

*finep
selection*

TILLIE COLE

TILLIE COLE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Azoknak, akik hisznek a mindent felülmúló,
szívszorító, igaz szerelemben.
Ez a történet nektek szól.*

Előszó

Rune

EGÉSZEN PONTOSAN négy meghatározó pillanata volt az életemnek.
Ez volt az első.

*Blossom Grove, Georgia
Amerikai Egyesült Államok
Tizenkét évvel ezelőtt
Ötévesen*

– Jeg vil dra! Nå! Jeg vil reise hjem igjen! – *üvöltöttem olyan hangosan, ahogyan csak a torkomon kifért. Megmondtam anyukámnak, hogy el akarok innen menni, most. Haza akarok menni.*

– *Nem megyünk haza, Rune. És nem megyünk el innen. Most már ez az otthonunk – válaszolt angolul. Leguggolt hozzám, és a szemembe nézett. – Rune – mondta lágyan –, tudom, hogy Oslóban szerettél volna maradni, de apukád itt kapott új állást, Georgiában.*

Megsimogatta a karomat, de ettől nem éreztem magam jobban. Nem akartam itt lenni, Amerikában.

Haza akartam menni.

– Slutt å snakke engelsk! – *csattantam fel.*

Gyűlöltem angolul beszélni. Amióta elindultunk Norvégiából, Anya és Apa csak angolul szóltak hozzám. Azt mondták, gyakorolnom kell.

De én nem akartam!

Anyukám felállt, és felvett egy dobozt a földről.

– *Amerikában vagyunk, Rune. Itt angolul beszélnek. Azóta beszélsz angolul, amióta norvégul is, ideje használnod a nyelvet.*

Nem moccantam.

Meredten néztem, ahogy anyukám megkerült és a ház felé gyalogolt. Körbenéztem a kis utcában, ahol onnantól kezdve élünk. Nyolc ház volt benne. Mind nagy volt, de máshogy néztek ki. A miénk pirosra volt festve, fehér ablakai és hatalmas tornáca volt. A szobám nagy volt, földszinti. Ez, mondjuk, tényleg menő volt. Vagy valami olyasmi. Soha nem aludtam még a földszinten, Oslóban az emeleten volt a szobám.

A házakra pillantottam. Mindegyik élénk színű volt: világoskékek, sárgák, rózsaszínek... Aztán a szomszéd házra néztem. Éppen mellettünk állt – még egy kis füves területen is osztoztunk velük. Mindkét ház óriási volt, és az udvarunk is, de nem húzódott köztük kerítés vagy fal. Ha úgy támadt volna kedvem, simán átszaladhattam volna az ő udvarukba, és semmi sem állt volna az utamba.

Hófehér ház volt, tornác futotta körbe. Hintaszékekkel és egy nagy függőszékkel volt berendezve elől. Az ablakkereteket feketére festették, az egyik éppen az én hálószobámmal szemben volt. Pontosan szemben. Ez nem tetszett nekem. Nem tetszett, hogy belátok az ő hálószobájukba, és ők is belátnak az enyémbé.

Volt egy kő a földön. Belerúgtam, és figyeltem, ahogy végiggurult az utcán. Megfordultam, hogy anyukám után induljak, de ekkor valami zaj ütötte meg a fülemet. A szomszéd házból érkezett. A bejáratuk felé

pillantottam, de senki nem lépett ki rajta. Felsétáltam a tornácunkra vezető lépcsőn, amikor mozgásra lettem figyelmes a ház oldalánál – a szomszédnak a szobámmal szemközti hálószobaablaka felől.

Dermedten markoltam a korlátunkat, és figyeltem, ahogy egy világoskék ruhába öltözött lány kimászik az ablakon. Leugrott a földre, és a lábába törölte a kezét. Összevont szemöldökkel vártam, hogy felemelje a fejét. Barna haja volt, és úgy nézett ki, mintha egy madárfészék ülne a feje tején. Oldalt nagy, fehér masni díszelgett rajta.

Ahogy felszegte a fejét, egyenesen rám nézett. Aztán mosolyra húzta a száját. Nagy, széles mosolyra. Gyorsan integetett nekem, aztán nekiiramodott, és megállt előttem.

Kinyújtotta a kezét.

– Szia, én Poppy Litchfield vagyok, ötéves, és itt lakom a szomszédban!

A lányra bámultam. Vicces kiejtése volt. Az ő szájából máshogy hangzottak az angol szavak, mint ahogy Norvégiában tanultam. A lány, Poppy arcán sárfolt díszelgett, a lábán pedig élénk sárga gumicsizma, az oldalán nagy piros lufival.

Furcsán nézett ki.

Végigmértem, majd a kezén állapotodott meg a tekintetem. Még mindig felém nyújtotta. Nem tudtam, mit tegyek. Nem tudtam, mit akart.

Poppy felsóhajtott. Megrázta a fejét, a kezemért nyúlt, és megfogta. Jól megrázta kétszer, és azt mondta.

– Kézfogás. A nagymamám szerint illik kezefogni, ha új emberrel találkozol – magyarázta a kezünkre mutatva. – Ez egy kézfogás volt. És így volt illendő, mert még nem ismerlek.

Nem feleltem; valahogy nem jött ki hang a torkomon. Ahogy lenéztem, rájöttem, hogy azért, mert még mindig fogta a kezemet.

A keze is sáros volt.

Tulajdonképpen mindenhol csupa sár volt.

– Mi a neved? – kérdezte Poppy oldalra billentett fejjel. Egy kis ágacska volt a hajában. – Hahó! – szólt rám a kezemet rángatva. – A nevedet kérdeztem.

Megköszörültem a torkomat.

– A nevem Rune, Rune Erik Kristiansen.

Poppy elfintorodott, nagy, rózsaszín ajkával viccesen csücsörített.

– Furcsán beszélsz – bökte ki.

Elkaptam a kezem.

– Nei det gjør jeg ikke! – csattantam fel.

Megint grimaszolt.

– Hogy mit mondtál? – kérdezte Poppy, amikor sarkon fordultam és a házunk felé indultam, mert nem akartam tovább beszélgetni vele.

Dühösen megpördültem.

– Azt mondtam, hogy nem, nem beszélek furcsán! Norvégul beszéltem! – kiáltottam ezúttal angolul.

Poppy nagyra nyitotta zöld szemét.

Közelebb lépett, aztán még közelebb, és azt kérdezte:

– Norvégul? Mint a vikingek? A nagymamám olvasott nekem egy könyvet a vikingekről. Azt írták, hogy Norvégiában élnek. – Még jobban elkerekedett a szeme. – Rune, te viking vagy? – kérdezte egészen elvékonyodott hangon.

Ettől jobban éreztem magam. Kidüllesztettem a mellkasomat. Apukám mindig azt mondta, hogy viking vagyok, ahogyan minden férfi a családukban. Nagy, erős vikingek vagyunk.

– Ja – feleltem. – Igazi vikingek vagyunk, Norvégiából.

Poppy arcán széles mosoly terült el, és hangos kacagás tört fel belőle. Felemelte a kezét, és meghúzta a hajamat.

– Akkor ezért van hosszú, szőke hajad és kristálykéék szemed. Mert viking vagy. Először arra gondoltam, úgy nézel ki, mint egy lány...

– Nem vagyok lány! – vágtam a szavába, de Poppyt nem zavarta. Beletúrтам a hosszú hajamba. A vállamig ért. Oslóban minden fiú így hordta a haját.

– ...de már látom, hogy ez azért van, mert igazi, hús-vér viking vagy. Mint Thor. Neki is hosszú, szőke haja volt, és kék szeme. Pont olyan vagy, mint Thor.

– Ja – helyesletem. – Így van. És ő a legerősebb isten az összes közül.

Poppy bólintott, aztán a vállamra tette a kezét. Hirtelen komoly arc kifejezést öltött, és suttogóra fogta a hangját.

– Rune, ezt nem sok embernek mondom el, de én mindenféle kalandokra szoktam indulni.

Elfintorodtam. Nem értettem. Poppy közelebb lépett hozzám, és egyenesen a szemembe nézett. Megszorította a karomat. Körbenézett, majd előrehajolt.

– Általában nem szoktam másokat magammal vinni az utazásaimra, de te viking vagy, és mindenki tudja, hogy a vikingek nagyok és erősek, és remek kalandorok meg felfedezők, bírják a hosszú gyaloglásokat, meg elkapják a rosszfúkat... meg minden!

Még mindig össze voltam zavarodva, de aztán Poppy hátrébb lépett, és megint kinyújtotta a kezét.

– Rune – mondta komoly és határozott hangon –, itt laksz a szomszédban, viking vagy, én pedig imádom a vikingeket. Szerintem nekünk legjobb barátoknak kellene lennünk.

– Legjobb barátoknak? – kérdeztem.

Poppy bólintott, és előrébb nyújtotta a kezét. Lassan én is felé nyújtottam a kezem, megszorítottam az övét, és kétszer jól megráztam, ahogy korábban mutatta nekem. Kézfogás.

– Akkor most legjobb barátok vagyunk? – kérdeztem, ahogy Poppy visszahúzta a kezét.

– Igen! – kiáltotta izgatottan. – Poppy és Rune. – Az álláshoz emelte a kezét, és felnézett. Megint csücsörített egyet, mintha nagyon törné a fejét valamin. – Jól hangzik, nem gondolod? Poppy és Rune, amíg világ a világ!

Bólintottam, mert tényleg jól hangzott. Poppy a kezébe vette a kézfejemet.

– Mutasd meg a szobádat! El akarom mesélni, mi lesz a következő kalandunk – mondta, azzal húzni kezdett előre, és nyargalni kezdtünk a ház felé.

Ahogy belöktem a szobám ajtaját, Poppy rögtön az ablakomhoz szaladt.

– Ez a szoba pont szemben van az enyémmel!

Bólintottam, ő pedig felsikkantva odaszaladt hozzám, és megint megfogta a kezemet.

– Rune! – mondta felindultan. – Akkor éjszaka is tudunk beszélgetni, csinálhatunk konzervdobozokból és madzagból telefont. Elsuttoghatjuk egymásnak a titkainkat, amikor már mindenki alszik, és tervezgethetünk, meg játszhatunk, meg...

Poppy csak beszélt és beszélt, de nem zavart. Szerettem a hangját. Szerettem a nevetését és azt a nagy fehér masnit a hajában.

Talán nem is olyan rossz hely ez a Georgia, gondoltam, ha Poppy Litchfield lesz a legjobb barátom.

És attól a naptól kezdve így voltunk mi, Poppy és én.

Poppy és Rune.

Legjobb barátok, amíg világ a világ.

Legalábbis így gondoltam.

Milyen érdekes, ahogy a dolgok változnak!

Összetört szívek és csókbefőtt

Poppy

Kilenc évvel ezelőtt

Nyolcévesen

– HOVA MEGYÜNK, APA? – kérdeztem.

Gyengéden kézen fogott, és az autó felé vezetett. Hátrapillantottam a suli felé, és azon töprengtem, vajon miért visznek haza korábban. Még csak ebédszünet volt. Nem kellett volna még elmennem.

Apukám nem mondott semmit, miközben sétáltunk, csak megszorította a kezemet. Az iskola kerítését figyeltem. Valami furcsa érzés támadt a gyomromban. Szerettem az iskolát, szerettem tanulni, és töri volt a következő óránk. Az volt a kedvenc tárgyam, nem akartam kihagyni.

– Poppy! – Rune, a legjobb barátom ott állt a kerítésnél, és nézte, ahogy elmegyek. Szoroson markolta a fémrácsokat. – Hova mész? – kiáltotta.

Rune mellett ültem az órákon. Mindig együtt voltunk. A suli sohasem volt annyira mókás, ha a másikkal hiányzott.

Apukám felé fordítottam a fejem, hátha kapok választ, de nem nézett vissza rám. Egy szót sem szólt. Hátranéztem Rune-ra.

– Nem tudom! – kiabáltam vissza.

Rune egészen a kocsiig követett a tekintetével. Bemásztam a hátsó ülésre, és felültem a gyerekülésembe, apukám pedig bekötött.

Hallottam az ebédszünet végét jelző csengőt az iskolaudvarról. Kinnéztem az ablakon, és láttam, ahogy a gyerekek visszaszaladnak az épületbe, kivéve Rune-t. Ő a kerítésnél ácsorgott tovább. Hosszú, szőke haja hullámozott a szélben, és azt tátogetta felém: „Jól vagy?” De akkor apukám is beült a kocsiba, és elhajtott, mielőtt válaszolhattam volna.

Rune a kerítés mellett loholva követte az autónkat, amíg Mrs. Davis be nem tessékelte az iskolába.

Amikor az iskola már eltűnt a szemem elől, apukám megszólalt.

– Poppy?

– Igen, Apa?

– Tudod, hogy Mama már egy ideje velünk él, igaz?

Bólintottam. A nagymamám az enyémmel szemközti szobába költözött. Anyukám azt mondta, hogy azért, mert segítségre szorul. A nagypapám még babakoromban meghalt. A nagymamám évekig élt egyedül, de aztán hozzánk költözött.

– Emlékszel, mit mondtunk neked Anyával arról, hogy miért? Miért nem tud már egyedül élni Mama?

Nagy levegőt vettem, majd suttogva válaszoltam:

– Igen. Azért, mert szüksége van a segítségünkre. Mert beteg.

Görcsbe rándult a gyomrom, ahogy ezt kimondtam. A nagymamám volt a legjobb barátom. Na jó, ő és Rune fej fej mellett vezették a versenyt. A nagymamám azt mondta, pont olyan vagyok, mint ő.

Mielőtt megbetegedett volna, rengeteget kalandoztunk együtt. Minden este a világ legnagyobb felfedezőiről olvasott nekem.

Sokat mesélt a történelemről: Nagy Sándorról, a rómaiakról és a kedvenceimről, a japán szamurájokról. Ők voltak Mama kedvencei is.

Tudtam, hogy Mama beteg, de sosem tűnt annak. Mindig mosolygott, szorosán magához ölelt és megnevettetett. Mindig azt mondta, hogy a szívében holdfény lakik, a mosolyában pedig napsugár. Mama azt mondta nekem, ez azt jelenti, hogy boldog.

Engem is boldoggá tett.

De az elmúlt hetekben Mama sokat aludt. Túl fáradt volt, hogy bármi mást csináljon. Sőt, esténként már inkább én olvastam neki, miközben simogatta a hajamat és mosolygott rám. És ez így rendben is volt, mert Mama mosolya volt mindig a legszebb mosoly.

– Így van, kicsim, Mama beteg. Sőt, nagyon-nagyon beteg. Ezt érted?

Összeráncoltam a szemöldökömet, de bólintottam.

– Igen – feleltem.

– Ezért megyünk ma haza korábban – magyarázta Apa. – Már vár téged. Látni szeretne. Látni szeretné a kis pajtását.

Nem értettem, miért kellett ezért korábban hazavinnie Apának, amikor sulis után úgyis mindig az volt az első dolgom, hogy bementem a szobájába beszélgetni vele, amíg feküdt az ágyában. Nagyon szerette hallgatni, hogy mi történt velem aznap.

Befordultunk az utcánkba, és megálltunk a felhajtónkon. Apukám pár pillanatig még mozdulatlan maradt, aztán felém fordult, és azt mondta:

– Tudom, hogy még csak nyolcéves vagy, kicsim, de ma erős nagylánynak kell lenned, jó?

Bólintottam. Apa szomorúan rám mosolygott.

– Ez a beszéd!

Kiszállt, és a kocsit megkerülve odajött hozzám. Kézen fogva kísé-
gített az autóból, és a ház felé terelt. Több autó volt ott, mint szokott.
Épp nyitottam volna a számat, hogy megkérdezzem, kik ezek, amikor
Mrs. Kristiansen, Rune anyukája jött át a házaink közötti udvaron
egy nagy tál étellel a kezében.

– James! – kiáltott fel, apukám pedig felé fordult, hogy üdvözölje.

– Adelis, szia! – köszönt vissza neki.

Rune anyukája megállt előttünk. Hosszú, szőke haját aznap leen-
gedve hordta. Ugyanolyan színe volt, mint Rune hajának. Mrs. Kris-
tiansen nagyon szép volt. Imádtam őt. Kedves volt, és azt mondta,
olyan vagyok neki, mintha a lánya lennék.

– Ezt nektek készítettem. Kérlek, mondd meg Ivynak, hogy gon-
dolunk rátok.

Apukám elengedte a kezem, hogy átvegye a tálat.

Mrs. Kristiansen leguggolt hozzám, és pusztit nyomott az arcomra.

– Legyél jó kislány, Poppy, rendben?

– Rendben – válaszoltam, majd a fűvön átvágva visszament a há-
zukba.

Apukám felsóhajtott, aztán biccentett, hogy kövessem. Ahogy be-
léptünk az ajtón, megláttam a kanapén a nagynénéimet és a nagybá-
tyáimat, meg az unokatestvéreimet, ahogy a nappali padlóján ücsö-
rögve a játékaikkal játszottak. Silvia nénikém a testvéreimmel, Savan-
nah-val és Idával ült. Fiatalabbak voltak nálam, négy- és kétévesek.
Ahogy megláttak, integettek, de Silvia néni az ölében tartotta őket.

Senki sem beszélt, de többen is a szemüket törölgették és sírtak.

Teljesen össze voltam zavarodva.

Apukám lábához simultam, szorosan belékapaszkodtam. Valaki
állt a konyhaajtóban – Della nénikém, akit mindig DeeDeenek hív-
tam. Ő volt a legkedvencebb nénikém. Fiatal volt és vicces, és mindig

megnevettetett. Anyukám ugyan idősebb volt nála, mégis ugyanúgy néztek ki. Mindkettejüknek hosszú, barna haja és zöld szeme volt, mint nekem. De DeeDee különösen csinos volt. Azt kívántam, bár csak úgy néznék majd ki, mint ő.

– Helló, Pops! – mondta, de láttam, hogy a szeme ki van vörösödve, a hangja pedig olyan furcsa volt. DeeDee apukámra nézett. Átvette tőle a tál ételt, és azt mondta: – Menj csak be Poppyval, James! Már nincs sok hátra.

Elindultam apukámmal, de visszanéztem, amikor DeeDee nem jött utánunk. Már nyitottam a számat, hogy szóljak neki, de akkor hirtelen megfordult, letette a konyhapultra a tálat, és a kezébe temette az arcát. Sírt, hangosan sírt.

– Apa? – suttogtam. Furcsa érzés szorította a gyomromat.

Apukám átölelte a vállamat, és arrébb kormányzott.

– Minden rendben, kicsim. Jobb, ha egy kicsit magára hagyjuk DeeDeet.

Bementünk Mama szobájába. Mielőtt Apa kinyitotta volna az ajtót, azt mondta:

– Anya is bent van, kicsim, és Betty, Mama ápolója is.

Összehúztam a szemöldökömet.

– Miért van bent ápoló?

Apa kinyitotta Mama szobájának az ajtaját. Anyukám felpattant a Mama ágya melletti székből. A szeme vörös volt, a haja pedig csupa kóc. Anya haja sohasem volt kócos.

A szoba sarkában megpillantottam az ápolót. Valamit éppen felírt egy írótablára. Elmosolyodott és integetett nekem, amikor beléptem. Aztán az ágyra pillantottam. Mama ott feküdt. Összerándult a gyomrom, amikor megláttam, hogy egy tű áll ki a karjából, és egy átlátszó cső vezet ki belőle egy fémkampón csüngő zsákba.

Mozdulatlanul álltam, és hirtelen nagyon féltem. Anyukám oda-
jött hozzám, Mama pedig felém fordult. Máshogy nézett ki, mint
előző este. A bőre sápadtabb volt, és nem csillogott úgy a szeme.

– Hol van az én kis pajtásom? – Mama hangja halk volt és szokat-
lan, de a mosolya megmelengette a szívem.

Kuncogva odaszaladtam az ágyához.

– Itt vagyok! Korábban hazajöttem a suliból, hogy lássalak!

Mama felemelte az ujját, és megbökte az orrom hegyét.

– De örülök neked!

Széles mosollyal válaszoltam.

– Csak szerettem volna, ha kicsit meglátogatsz. Mindig jobban
érezem magam, amikor az én napsugaram mellém ül és beszélget
velem egy kicsit.

Megint elmosolyodtam. Mert én voltam a „napsugara”, a „szeme
fénye”. Mindig ilyen neveken szólított. Mama titokban elmesélte,
hogy ez azt jelenti, én vagyok a kedvence. De azt is mondta, hogy
ne áruljam el senkinek, nehogy rosszulessen az unokatesóimnak és a
húgaimnak. Ez volt a mi titkunk.

Hirtelen kezek ragadtak meg a derekamnál. Apukám felemelt, és
Mama mellé ültetett az ágyra. Mama megfogta a kezem. Megszorí-
totta az ujjaimat, de csak azt éreztem, milyen hideg a keze. Mama
sóhajtott egy nagyot, de furcsán hangzott, mintha valami zörgött
volna a mellkasában.

– Mama, jól vagy? – kérdeztem, és előrehajoltam, hogy puszt
nyomjak az arcára. Általában csupa dohányszaga volt a rengeteg el-
szívott cigitől. De aznap nem éreztem rajta.

Mama elmosolyodott.

– Fáradt vagyok, kicsi lány. És... – Vett még egy nagy levegőt,
és egy pillanatra behunyta a szemét. Amikor ismét kinyitotta, kicsit

megigazította magát az ágyon, és azt mondta: – És most egy időre elmegyek.

Felvontam a szemöldökömet.

– Hova mész, Mama? Én is mehetek veled? – Mindig együtt mentünk kalandokra.

Mama elmosolyodott, de megrázta a fejét.

– Nem, kicsi lány. Ahova én megyek, oda te nem jöhetsz. Még nem. De egy napon, sok-sok év múlva még találkozunk.

Anyukám halkán felzokogott, de én csak zavartan bámultam Mamára.

– De hát hova mész, Mama? Nem értem.

– Haza, édesem – válaszolta Mama. – Hazamegyek.

– De hát itthon vagy! – ellenkeztem.

– Nem – rázta meg a fejét Mama –, ez nem az igazi otthonunk, kicsi lány. Ez az élet... tudod, ez csak egy nagy kaland, amíg itt vagyunk. Egy kaland, amit lehet élvezni és szeretni teljes szívünkkel, mielőtt nekivágunk a legnagyobb kalandnak.

A szemem elkerekedett az izgatottságtól, de aztán elszomorodtam. *Nagyon* elszomorodtam. Az alsó ajkam megremegett.

– De mi legjobb barátok vagyunk, Mama! Mindig együtt kalandozunk. Nem mehetsz el nélkülem kalandozni!

Potyogni kezdtek a könnyeim, és végigfolytak az arcomon. Mama felemelte a szabad kezét, és letörölte őket. Az a keze is olyan hideg volt, mint amit szorongattam.

– Mindig együtt megyünk kalandozni, kicsi lány, de most nem.

– Nem félsz egyedül menni? – kérdeztem, de a nagymamám csak sóhajtott egyet.

– Nem, kicsi lány, nincs mitől félnem. Egyáltalán nem félek.

– De nem akarom, hogy elmenj! – könnyörgtem. Kaparni kezdett a torkom.

Mama keze megpihent az arcomon.

– Az álmaidban még találkozunk. Ez még nem a búcsú.

Pislogni kezdtem.

– Ahogyan Papával is szoktál találkozni? Mindig mondod, hogy meglátogat az álmaidban. Beszél hozzád és megpuszítja a kezed.

– Pontosan úgy – felelte. Letöröltem a könnyeimet. Mama megszorította a kezem, és anyukámra pillantott. Amikor visszanézett rám, azt mondta: – Amíg nem leszek itt, van számodra egy új kalandom.

Mozdulatlanul figyeltem.

– Tényleg?

Mögöttem az asztalon egy üveg koccanását hallottam. Mielőtt meg tudtam volna fordulni, hogy megnézzem, mi az, Mama azt kérdezte:

– Poppy, mit szoktam mondani, mi a kedvenc emlékem az életemből? Ami mindig megmosolyogtat?

– Papa puszijai. Az édes csókjai. Az összes puszijának minden emléke. Azt mondtad, ezek a kedvenc emlékeid. Nem pénz, nem holmik, hanem a Papától kapott csókok, mert mind különleges volt és megmosolyogtatott, szeretve érezted magad tőlük, mert ő volt a lelki társad. A mindened.

– Így van, kicsi lány – válaszolt. – Így hát, ami a te kalandodat illeti...

Mama megint Anyára nézett. Ezúttal, ahogy megfordultam, a kezében egy nagy befőttesüveget tartott, csordultig töltve kis rózsaszín papírszívekkel.

– Húha! Ez micsoda? – kérdeztem izgatottan.

Anya a kezembe adta, Mama pedig levette a tetejét.

– Ez itt ezer csók. Illetve majd az lesz, ha az összeset kitöltötted.

Elkerekedett szemmel próbáltam megszámolni a szíveket, de nem tudtam. Ezer, az nagyon sok!

– Poppy – mondta a nagymamám, ahogy felnéztem ragyogó zöld szemébe –, ez a te kalandod. Így szeretném, hogy emlékezz rám, amíg nem találkozunk.

Megint lepillantottam a befőttesüvegre.

– De nem értem.

Mama az éjjeliszekrénye felé nyúlt egy tollért. Odanyújtotta nekem, és azt mondta:

– Már egy ideje beteg vagyok, kicsi lány, de mindig jobban éreztem magam annak az emlékétől, ahogy a nagypapád megcsókolt. Nem is a mindennapi puszikról beszélek, hanem a különlegesekről, amiktől a szívem majd kiugrott a helyéről. A nagypapád biztosra ment, hogy ne is felejtsem el őket soha. A csókok az esőben, a naplementében, az iskolai bálunkon, amikor szorosan magához húzott, és azt suttopta a fülembe, hogy én vagyok a legszebb lány az egész teremben.

Figyelmesen hallgattam, és csordultig telt a szívem. Mama az üvegben tömörülő szívekre mutatott.

– Ez a befőttesüveg a tiéd, hogy megörökítsd a csókjaidat, Poppy. Az összes csókot, amitől a szíved majd kiugrik a helyéről, amik a legkülönlegesebbek, amikre akkor is emlékezni fogsz, amikor már olyan öreg leszel, mint én. Amik mindig megmosolyogtatnak, ha eszedbe jutnak.

Megkocogtatta a tollat, majd folytatta:

– Amikor megtalálsz azt a fiút, akivel örökkön örökké együtt szeretnél lenni, akkor minden különleges csókotok után vegyél ki egy szívecskét. Írd le, mikor, hol csókolt meg. Így amikor majd te is nagymama leszel, az unokád, a legjobb pajtásod majd hallhat róluk, csakúgy, ahogy én is meséltem neked az enyéimről. Lesz egy kis kincses befőttesüved, tele olyan csókokkal, amiktől repdesni kezdett a szíved.

Az üvegre bámultam, majd felsóhajtottam.

– Az ezer nagyon sok. Ez rengeteg csók, Mama!

Mama felnevetett.

– Nem is annyira sok, mint gondolnád. Főleg nem akkor, ha megtaláltad a lelki társadat. Még sok év áll előtted.

Mama nagy levegőt vett, és eltorzult az arca, mintha fájna neki valami.

– Mama – szóltam neki. Hirtelen nagyon megijedtem.

Mama megszorította a kezemet. Kinyitotta a szemét. Egy könnycsepp csordult le sápadt arcán.

– Mama? – szóltam most halkabban.

– Fáradt vagyok, kicsi lány. Fáradt vagyok, és lassan ideje indulnom. Csak szerettelek volna még egyszer látni, hogy odaadhassam neked ezt az üveget. Hogy megpuszilhassalak, hogy mindennap emlékezhessek rád majd a mennyországban, amíg nem találkozunk.

Megint remegni kezdett az alsó ajkam. Mama megrázta a fejét.

– Ne sírj, kicsi lány! Ez nem a vég. Csak egy kis szünet. És én minden egyes nap vigyázni fogok rád. Ott leszek a szívedben. Ott leszek a ligetben, amit annyira szeretünk, a napsütésben, a szélben.

Mama szeme megrebbent, anyukám pedig a vállamra tette a kezét.

– Poppy, adj egy nagy puszit Mamának! Elfáradt. Pihennie kell.

Nagy levegőt vettem, előrehajoltam, és egy puszit nyomtam a nagymamám arcára.

– Szeretlek, Mama! – suttogtam.

Mama megsimogatta a hajamat.

– Én is szeretlek, kicsi lány. Te vagy az én napsugaram. Soha ne feledd, hogy úgy szerettelek, amennyire csak egy nagymama szeretheti az ő kis unokáját.

Belekapaszkodtam a kezébe, és nem akartam elengedni, de apukám felemelt az ágyról, és muszáj volt. Jó szorosan magamhoz szorítottam a befőttesüvegemet. A könnyeim a padlóra potyogtak. Apa letett, majd ahogy megfordultam, Mama utánam szól:

– Poppy?

Visszanéztem. A nagymamám mosolygott.

– Ne feledd, *holdfényes szívek és napsugaras mosolyok...*

– Soha nem felejttem el – mondtam, de nem éreztem magam boldognak. Csak szomorúságot éreztem. Hallottam, ahogy anyukám sír mögöttem.

DeeDee mellett mentünk el a folyosón. Megszorította a vállam. Az ő arca is szomorú volt.

Nem akartam ott bent lenni. Nem akartam többé abban a házban lenni. Megfordultam, és felnéztem apukámra.

– Apa, kimehetek a ligetbe?

Apa sóhajtott egyet.

– Persze, kicsim. Később megyek, és rád nézek. Csak vigyázz magadra!

Elővette a telefonját, és felhívott valakit. Megkérte, hogy figyeljenek rám, amíg a ligetben vagyok, de elszaladtam, mielőtt megtudtam volna, kivel is beszél. A bejárati ajtó felé indultam, a mellkasomhoz szorítva az ezernyi üres szívcskével teli üveget. Kirohantam a házból, le a tornácra, és csak futottam, futottam, meg sem állva.

Könnyek áztatták az arcomat. Aztán a nevemet hallottam.

– Poppy! Poppy, várj!

Hátrapillantottam, és megláttam Rune-t. A tornácukról figyelte, és azonnal utánam eredt a gyepen. De nem álltam meg, még Rune kedvéért sem. El kellett jutnom a cseresznyefákhoz. Az volt a

nagymamám kedvenc helye. A kedvenc helyén akartam lenni. Mert szomorú voltam, amiért elmegy. Amiért a mennyországba költözik.

Az igazi otthonába.

– Poppy, várj! Lassíts! – kiáltott utánam Rune, ahogy befordultam a sarkon a liget felé.

A park bejáratához szaladtam. A hatalmas, virágzó fák alagutat képeztek a fejem felett. Élénk rózsaszín és fehér virágszirmok borították őket. A liget túlsó végén állt a legnagyobb fa. Az ágai alacsonyan lógtak. Az egész ligetben ennek a fának volt a legvastagabb a törzse.

Ez volt Rune-nal a legkedvencebb fánk.

És Mamáé.

Elfogyott a levegőm. Ahogy Mama kedvenc fája alá értem, a földre rogytam, szorongatva a befőttesüvegemet, és csak folytak a könnyeim. Hallottam, hogy Rune megáll mellettem, de nem néztem fel.

– *Poppymín?* – szólta Rune. Így hívott. Azt jelentette norvégul, hogy „az én Poppym”. Szerettem, amikor norvégul beszélt hozzám. – *Poppymín*, ne sírj! – suttogta.

De képtelen voltam abbahagyni. Nem akartam, hogy otthagyon a nagymamám, pedig tudtam, hogy nincs más választása. Tudtam, hogy amikor hazamegyek, Mama már nem lesz ott: sem most, sem máskor.

Rune leült mellém, és magához ölelt. A mellkasához bújva sírtam. Szerettem Rune ölelését, mindig olyan szorosan húzott magához.

– A nagymamám, Rune, a nagymamám beteg, és el fog menni.

– Tudom, anyukám mondta, amikor hazaértem a suliból.

Bólogattam. Amikor már nem tudtam többet sírni, felültem, és letöröltem az arcomat. Rune-ra néztem, ő pedig csak figyelt. Megpróbáltam mosolyogni. Akkor megfogta a kezem, és a mellkasára tette.

– Sajnálom, hogy szomorú vagy – mondta, és megszorította a kezeimet. A pólója meleg volt a napsütéstől. – Soha, de soha nem akarom,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy szomorú legyél. Te vagy *Poppymín*, te mindig mosolyogsz. Mindig boldog vagy.

Szipogva a vállára hajtottam a fejem.

– Tudom. De Mama a legjobb barátom, Rune, és már nem lesz velem többé.

Rune először nem mondott semmit, majd így szólt:

– Én is a legjobb barátod vagyok. És én nem megyek sehova. Megígérem. Örökké veled leszek.

A mellkasom, ami eddig annyira sajgott, hirtelen már nem is fáj annyira. Bólintottam.

– Poppy és Rune, amíg világ a világ – mondtam.

– Amíg világ a világ – ismételte meg.

Egy darabig csendben ültünk, majd Rune egyszer csak megkérdezte:

– Mi ez a befőttesüveg? Mi van benne?

Visszahúztam a kezem, megfogtam az üveget, és felemeltem.

– A nagymamám egy új kalandot adott nekem. Egy olyat, ami egész életemben kitart.

Rune szemöldöke lejjebb csúszott, hosszú, szőke haja a szeme elé hullott. Hátrasimítottam, erre a félmosolyával rám mosolygott. A suliban minden lány szerette volna, ha így mosolyogna rájuk – elmondták nekem. De ő csak rám mosolygott. Megmondtam nekik, hogy különben sem lehetne az övék, mert ő az én legjobb barátom, és nem akarok osztozni rajta.

Rune az üveg felé intett.

– Nem értem.

– Emlékszel, mik voltak Mama kedvenc emlékei? Meséltem már neked erről.

Látszott rajta, hogy mennyire töri a fejét a válaszon, aztán hirtelen azt felelte: